

Деница Минчева

Тя прокарва ръце по лицето
си...

Тя прокарва ръце по лицето си
и отронва от себе си малък жив стон.
Колко празно и чуждо ѝ се струва сърцето ѝ –
като стар изоставен амвон.
Тя не иска да страда. И да плаче не иска
пред разбити икони-мечти.
И вратата на храма да отвори не иска –
твърде много разбити врати.
Твърде много вандали и скитници.
Твърде много дълбоки вреди...
Всеки ден тя изглява по малко,
а така ѝ се ще да гори.

КРАЙ

© Деница Минчева

Източник: <http://denitsamincheva.blogspot.com/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11849>]